

**Από το μαρτύριο του Αγίου Λογγίνου του
Εκατοντάρχου.**
Από τον Ευεργετινό.

Μαρτύριο.

Μόλις ο Πιλάτος πήρε επιστολή του Καίσαρα που καταδίκασε σε θάνατο τον Λογγίνο για την πίστη του στον Χριστό, αμέσως την έδωσε όπως ήταν στους Ιουδαίους, και με πολύ ζήλο έστειλε ανθρώπους πρόθυμους να θανατώσουν τον άγιο.

Αυτοί, όταν έφτασαν στην Καππαδοκία, έμαθαν ότι ο Λογγίνος ζούσε ήσυχα αποτραβηγμένος σε ένα από τα πατρικά του κτήματα. Πήγαν αμέσως στο αγρόκτημα και έπιασαν κουβέντα με τον Λογγίνο, χωρίς να ξέρουν ότι είναι εκείνος, για τον οποίο πέρασαν τόσους κόπους και ταξίδεψαν. Γι' αυτό και τον ρωτούσαν ποιος άραγε να είναι ο Λογγίνος και ποιο να είναι το κτήμα στο οποίο μένει. Την ώρα εκείνη το άγιο Πνεύμα τα φανέρωσε όλα στον Λογγίνο, και αυτός στράφηκε και τους είπε ήσυχά και με φιλική διάθεση: «Ακολουθήστε με και θα σας δείξω αυτόν που ζητάτε».

Τότε λοιπόν ο μακάριος, γεμάτος χαρά μέσα του, σαν να προγευόταν την ηδονή του μελλοντικού μαρτυρίου και σαν να υποδεχόταν, πριν από το μαρτύριο, τον μαρτυρικό θάνατο, έλεγε στον εαυτό του: «Πόσο όμορφος είναι ο ερχομός αυτών που αναγγέλλουν τα καλά! (Ρωμ. 10:15) Τώρα θα δω ανοιχτούς τους ουρανοί, τώρα θα αντικρύσω τη δόξα του Πατέρα, τώρα θα ανεβώ πανευτυχής, με επινίκιες ιαχές και λαμπρά τρόπαια, στην άνω Ιερουσαλήμ, την πατρίδα των αγγέλων και μητρόπολη όλης της χορείας των αγίων! Τώρα θα ξεντυθώ τον χωμάτινο χιτώνα και θα αποβάλω τα δεσμά της σάρκας, που τόσους στεναγμούς προκαλούν, τώρα θα απαλλαγώ από τη φθορά και θα φορέσω με χαρά την αφθαρσία! Φεύγω από την πρόσκαιρη ζωή και την τρικυμία, με τα μεγάλα κύματα και τα φοβερά ναυάγια, και πηγαίνω στο αληθινό και μοναδικό λιμάνι, όπου είναι η αιώνια και χωρίς λύπες ζωή. Να χαίρεσαι, ψυχή μου, καθώς αναχωρείς για τον Πλάστη σου· το πρόσωπό σου να λάμψει, όπως το απαιτεί η περίσταση. Αυτούς που θα σου προξενήσουν τα καλά, Λογγίνε, φιλοξένησέ τους με περιποιήσεις· αυτούς που μας καλούν στο βασιλικό δείπνο ας τους κάνουμε πλούσιο τραπέζι».

Αφού τα είπε αυτά στον εαυτό του ο Λογγίνος, οδήγησε στο σπίτι του τους απεσταλμένους και τους παρέθεσε πλούσιο δείπνο. Μετά από αυτό άρχισε να τους ρωτά για ποιον λόγο ήρθαν και γιατί ψάχνουν τόσο τον Λογγίνο. Εκείνοι, αφού πρώτα τον έβαλαν να ορκιστεί ότι δεν θα φανερώσει σε κανέναν το μυστικό, του είπαν για την επιστολή του Καίσαρα

προς τον Πιλάτο και ότι ήρθαν για να αποκεφαλίσουν τον Λογγίνο και δύο από τους στρατιώτες του.

Μόλις ο Λογγίνος έμαθε και ποιοι είναι αυτοί που πρόκειται να πεθάνουν μαζί του, οι στρατιώτες δηλαδή που προτίμησαν τον Χριστό και όχι τη δωροδοκία των Ιουδαίων, αμέσως τους μήνυσε, καθώς είχαν φύγει πριν από λίγο, να έρθουν γρήγορα για να συμμετάσχουν μαζί του στα πιο μεγάλα αγαθά. Και αφού φιλοξένησε έτσι δύο μέρες τους απεσταλμένους του Πιλάτου, την επόμενη τους πήρε μαζί του στο αγρόκτημα και εκεί περίμενε τους δύο που είχε ειδοποιήσει. Όταν έμαθε ότι ήταν πλέον κοντά, αμέσως είπε στους ανθρώπους του Πιλάτου: «Εγώ είμαι ο Λογγίνος που ζητάτε».

Εκείνοι στην αρχή δυσπιστούσαν. Πώς να πιστέψουν ότι αυτός είναι ο μελλοθάνατος, όταν τον έβλεπαν τόσο χαρούμενο μπροστά στον κίνδυνο; Όταν όμως βεβαιώθηκαν ότι αυτός είναι και δεν τους έμεινε καμιά αμφιβολία, λυπήθηκαν σε μεγάλο βαθμό, και η συνείδηση τους μαστίγωνε πολύ.

«Ω δείπνο που έφερε δυστυχία!» έλεγαν. «Ω φιλοξενία που προξενεί οδύνη! Πώς το έκανες αυτό το πράγμα, φίλε Λογγίνε; Γιατί δέχτηκες στο σπίτι σου αυτούς που ήρθαν για να σε θανατώσουν; Θάνατος θα σου γίνει η φιλοξενία, και θα κάνεις και τον εαυτό σου σφάγιο μετά το τραπέζι. Ληστές σου βγήκαν απροσδόκητα οι φιλοξενούμενοί σου. Τι άλλο θα μπορούσες να κάνεις για να λυπήσεις τόσο αυτούς που πρόκειται να σε σφάξουν; Φύγε λοιπόν, παίρνοντας ως ανταμοιβή του δείπνου την απαλλαγή από τον θάνατο. Δεν αντέχουμε να σηκώσουμε το ξίφος εναντίον σου· κοκκινίζουμε από ντροπή για το τραπέζι· ντρεπόμαστε εσένα που φρόντισες για τη φιλοξενία· παραλύει το χέρι μας για την εκτέλεση· ο νους μας δεν τολμά τον θάνατο του ευεργέτη. Ο κίνδυνος που διατρέχουμε από τον Πιλάτο είναι πιο υποφερτός από τις τύψεις της συνείδησης. Είμαστε έτοιμοι να πάθουμε οτιδήποτε, παρά να δείξουμε τέτοια αχαριστία στον Λογγίνο».

Τέτοια έλεγαν καταλυπημένοι οι στρατιώτες στον μάρτυρα του Χριστού, τον Λογγίνο, αλλά δεν κατάφεραν να τον πείσουν. Με γενναιότητα ο αληθινά γενναίος τους αποκρίθηκε: «Γιατί, φίλοι μου, θέλετε να με στερήσετε από μεγάλα αγαθά; Γιατί θρηνείτε με τόση λύπη τον θάνατό

μου; Αυτό εδώ δεν είναι θάνατος για εμένα αλλά αρχή ζωής. Για εμένα θάνατος είναι μάλλον η εδώ ζωή, επειδή δεν είμαι κοντά στον Κύριό μου και δεν απολαμβάνω την εκεί μακαριότητα. Το τέλος θα μου προξενήσει τέλος των κακών και όχι τέλος της ζωής· αντίθετα, θα με μεταφέρει στην αληθινή αιωνιότητα».

Ενώ ο Λογγίνος έλεγε ακόμη αυτά και άλλα περισσότερα για να πείσει τους ανθρώπους του Πιλάτου να εκτελέσουν τη διαταγή που είχαν πάρει, έφτασαν οι δύο στρατιώτες που είχαν καταδικαστεί μαζί του σε θάνατο. Όταν τους είδε, έλαμψε το πρόσωπό του. Έβαλε το δεξί του χέρι στον τράχηλό τους, τους αγκάλιασε, τους φίλησε με χαρά στα μάτια και είπε: «Χαίρετε, στρατιώτες του Χριστού και κληρονόμοι της βασιλείας, χαίρετε. Η ουράνια πύλη είναι πλέον ανοιχτή για εμάς και άγγελοι θα παραλάβουν τις ψυχές μας και θα τις οδηγήσουν στον μονογενή Υιό». Έπειτα είπε στους απεσταλμένους: «Εκτελέστε τη διαταγή που σας έχουν δώσει». Φόρεσε τότε μια καθαρή ενδυμασία που του έστειλαν από το σπίτι, σαν να ήταν καλεσμένος σε γάμο και βιαζόταν να πάει· γονάτισε μαζί με τους συντρόφους του και ολοκλήρωσαν τον αγώνα – τι μακάριο τέλος! Αποκεφαλίστηκαν λοιπόν και κατατάχθηκαν στις χορείες των μαρτύρων.

Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Β', Υπόθεση Μ' (40). Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 343.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>